

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 929: Chỗ Đây Là Nhằm Khiến Cho Thông Đạt Hết Thấy Các Pháp Vốn Dĩ Vô Ngã, Cho Nên Gọi Là Vô Ngã Pháp

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 079)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Chỗ này là nhằm khiến cho thông đạt hết thấy các pháp vốn dĩ vô ngã, cho nên gọi là vô ngã pháp vậy. Ý nói rằng là dứt bỏ đi vọng tâm phân biệt, để thấy được chân tánh vốn không phân biệt mà thôi.】

Hai câu này giải thích rất hay. Đoạn này thuyết minh cho chúng ta rõ, trong các danh tướng này, một cái là “pháp vô ngã”, một cái là “vô ngã pháp”, sự khác biệt nằm ở chỗ nào. Tóm lại mà nói, ý của Phật là dạy chúng ta phải lìa khỏi vọng tưởng phân biệt, ý niệm này tuyệt đối không thể có, chỉ khi nào lìa xa vọng tưởng phân biệt thì chân tướng mới có thể sáng tỏ, đây chính là chân tánh vốn dĩ không có phân biệt. Trong chân tâm của chúng ta, trong bốn tánh của chúng ta, vốn không có phân biệt, không có vọng tưởng, không có chấp trước. Vì vậy, vọng tưởng phân biệt chấp trước thấy đều là giả, trong tâm thanh tịnh hoàn toàn không có những thứ này. Chúng ta học Phật, không vì điều gì khác, chính là muốn minh tâm kiến tánh, chính là muốn khôi phục lại chân tâm của chúng ta.

Phật bảo cho chúng ta biết, nếu quý vị vẫn còn vọng tưởng phân biệt chấp trước, thì chân tâm của quý vị vĩnh viễn không thể hiện tiền. Nguyên nhân không thể hiện tiền chính là do bị những thứ này chướng ngại, quý vị bắt buộc phải trừ bỏ đi chướng ngại thì chân tâm của quý vị mới có thể hiện tiền. Tại sao Phật lại phải nhấn mạnh việc khôi phục chân tâm như vậy? Dụng ý của Ngài ở đâu? Đây là điều chúng ta không thể không thấu rõ, sau khi thấu rõ rồi, quý vị mới hiểu được ý của Phật, quý vị mới bằng lòng tiếp nhận sự giáo huấn của Phật.

Chúng ta học Phật, mục đích có phải là muốn cầu được trí huệ viên mãn hay không? Thế nào là trí huệ viên mãn? Chính là “không gì không biết, không gì không thể”, có phải chúng ta muốn cầu điều này không? Chúng ta có phải là muốn khôi phục lại đức năng viên mãn của mình, để ở trong hết thảy các pháp được tùy tâm tự tại? Mà trí huệ đức năng viên mãn ấy, Phật nói với chúng ta rằng, là trong tự tánh của chúng ta vốn dĩ đã đầy đủ, chẳng phải từ bên ngoài đến. Trí huệ ấy quả thật là viên mãn, không gì không biết, không gì không thể, không phải là giả, là chân thật. Chúng ta có thể chỉ trong một niệm liền quay về đời quá khứ, chúng ta cũng có thể đi đến thế giới tương lai, thật sự là có năng lực này. Không những là thế giới này hay phương khác đều ứng niệm liền đến, mà năng lực thần thông còn vô lượng vô biên, so với bảy mươi hai phép thần thông biến hóa của Tôn Ngộ Không, thì đúng thật là một trời một vực, Tôn Ngộ Không hoàn toàn không thể sánh bằng! Chúng ta chính là muốn khôi phục lại năng lực này, khôi phục lại trí huệ này. Phật nói với chúng ta, dứt bỏ đi vọng tưởng phân biệt chấp trước, trí huệ đức năng của quý vị liền được khôi phục. Quý vị thấu suốt đạo lý này rồi, làm rõ ràng chân tướng sự thật rồi, quý vị mới biết điều này là vô cùng quan trọng!

Chúng ta học một bộ kinh, tại sao bộ kinh này lại khó đến như vậy? Tại sao khổ công học thế nào cũng không hiểu? Chương ngại chính là ở tại vọng tưởng phân biệt chấp trước. Nếu bỏ đi được vọng tưởng phân biệt chấp trước, đâu không biết chữ, học “Kinh Kim Cang” cũng vừa tiếp xúc liền thông đạt, sự thật là có người như vậy. Lục Tổ Huệ Năng Đại sư vào thời nhà Đường thuở xưa chính là minh chứng. “Kinh Kim Cang” thâm sâu như thế, người tụng niệm còn không hiểu, Ngài ở bên cạnh nghe qua vài câu, Ngài liền thấu hiểu tất cả. Nguyên nhân do đâu? Là do tâm Ngài thanh tịnh, vọng tưởng phân biệt chấp trước trong tâm Ngài ít hơn người khác, nên Ngài vừa nghe liền hiểu. Hôm nay, cho dù chúng ta có khổ học dụng công như thế nào đi nữa cũng đều không thông đạt, chính là vì vọng tưởng phân biệt chấp trước của chúng ta quá nặng. Dù cho Phật có đích thân đến giảng thì cũng nghe không hiểu, cũng không thể hội được ý nghĩa ở trong đó, nguyên nhân chân thật chính là ở chỗ này. Qua đây có thể thấy được tầm quan trọng của việc phá trừ vọng tưởng chấp trước.

Vừa rồi đã nói qua, ngay trong cuộc sống hằng ngày, thấy đều tùy duyên qua ngày, chớ nên phan duyên. Tùy duyên là thấy đều tùy thuận tự nhiên, đây gọi là tùy duyên. Phan duyên là gì? Là tôi nhất định phải đòi hỏi kén chọn, đó chính là phan duyên. Tôi muốn mặc quần áo gì, tôi muốn ăn thức ăn gì, tôi

muốn phải như thế này như thế kia, ở trong đó chính là đã có vọng tưởng phân biệt chấp trước. Tùy duyên là thấy đều hằng thuận chúng sanh, tuyệt đối không có so đo tính toán, tùy duyên qua ngày. Người xuất gia tùy duyên, hoàn toàn thuận theo sự cúng dường của người tại gia, cúng dường thứ gì cũng tốt, đều không có sự phân biệt, như vậy là rất tốt rồi, tùy duyên! Tuyệt đối không đi yêu cầu.

Người tại gia cũng phải hiểu được tùy duyên, bất luận làm nghề nghiệp gì, làm công việc gì, cũng đều tốt! Làm ăn buôn bán, hôm nay kiếm được tiền, rất tốt; hôm nay bị lỗ vốn, cũng tốt; không có tâm được mất. Kiếm được tiền, vẫn phải cẩn trọng nỗ lực mà làm; bị lỗ vốn, cũng phải cẩn trọng nỗ lực mà làm, đây gọi là tùy duyên, đây gọi là lìa bỏ mọi vọng tưởng phân biệt chấp trước, ngày tháng của quý vị sẽ rất an vui. Đối với chuyện được và mất thì chẳng còn dính mắc, như vậy là tốt rồi. Thảnh ngày để sống, sống được rất an vui, sống được rất tự tại, đây gọi là chân chính tu hành, ở ngay trong tu hành chân chính đạt được công phu.